

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

¿I si féssim
governador
a l'Artemio?

Any I - Núm. 28

Barcelona, 29 de desembre de 1931

Preu: 20 cèntims

LES ENQUESTES D' "EL BE NEGRE"

Com han passat la nit de Nadal els nostres polítics

En vista de l'èxit assolit per La Voz, de Madrid, amb la seva enquesta entre famosos polítics sobre com han passat la nit de Nadal, nosaltres també hem telefonat alguns dels de casa nostra. Llegiu a continuació les respostes:

LLUIS COMPANYS

Amb sorpresa, el senyor Companys, a l'altre cap del telèfon, fa una veu atiplada i ens parla castellà: aquest detall del castellà no ens sorprendria en qui com ell té la placa d'advocat a nom de «Luis Companys, abogado»; però sí que ens ve de nou que tingui un marcat accent francès; fa la veu d'en Companys:

—Què se le ofrrecs?
—Com ha passat aquesta nit de Nadal?
—Estoy muy cansada, muy fatigada...
Cansada? Fatigada? ¿Qué vol dir això? Aleshores preguntem:
—No és en Companys?
—Soy Gisèle...
Simplement, hem trucat un número per altre.
Telefonem aleshores el legítim Companys. Ens respon amb el seu simpàtic lleidatà:
—...?

—Home, preparant tarugos.
—Tarugos?
—Sí: tarugos de fusta per a fer un pessebre laic pels meus fills que van als jesuïtes.

VENTURA GASSOL

—...?
—Jo, de primera; he tornat del camp de Tarragona amb el germà Puig i Ferrer, i després de sopar, hem anat a fer un pessebre laic pels meus fills que van als jesuïtes. Molt divertit!

LLUIS DURAN I VENTOSA

—...?
—He anat d'una banda a l'altra.
—Tant de tràfec ha tingut, don Lluís?
—No dic que hagi tingut tràfec, sinó que he anat d'una banda a l'altra.
—Dispensi, dispensi, don Lluís!

J. A. (Ah!) TRABAL

—...?
—No pot ser; tinc molta feina; però, si em promet no publicar-ho, li diré que vaig passar la nit de Nadal a casa, dormint com un angelet.
—Com un Angelet Pestanya?
—No, com un Angelet Samblancat.

NICOLAU D'OLWER

—...?
—Però si ja no en sóc, de ministre. Si tant ho vol saber, li diré que tota la nit vaig estudiar com se'n diu, en grec, de corbata.

UN XIRAU PALAU

—...?
—A qui demana?
—No és vostè un Xirau-Palau?
—Sí; però no sé quin; som tants! Sovint, jo mateix m'hi perdo.
—Com ha passat la nit de Nadal?
—Com vol que ho sàpiga, si jo mateix ja no sé quin Xirau-Palau sóc? Si mai ho troba, em telefoni i li respondré la pregunta.

El gest audaciós i ple d'unció religiosa que féu anar les "Amazonas de Cristo Rey" a xiular a l'Apolo, no ha caigut en el buit.

L'equip d' "Amazonas de Cristo Rey", que ha rebut tantes i valuoses adhesions, s'ha vist augmentat, i no direm corregit, perquè ja era incorregible de bell antuvi. Sigui com sigui, EL BE NEGRE té l'honor d'ésser el primer periòdic que posa a la consideració dels seus lectors l'equip al grand complet de les belles "Amazonas", tal com està constituït en l'actualitat.

L'esperada reacció de les esquerres conscients no s'ha fet esperar

Com es veia venir, contra la campanya preparada pel senyor Anguera de Sojo i elements reaccionaris en descredit de l'Esquerra, ha brollat, masclat i generosa, la contraofensiva dels enemics de l'ordre. Els plecs de paper col·locats al local social, per bé que no socialista, de l'Esquerra, s'ompliren de bastants signatures, i, si no n'hi ha més, és perquè la major part dels entusiastes no sap de lletra. Sense aquest entrebanc, la quantitat hauria estat imponent. El mateix pot dir-se de les targetes; però qui en té en portava; un conegut carterista (paraula no sinònima de pretendent a ministre), hi ha vessat totes les targetes que trobà, escurant carteres afaitades aquell dies; en fi, tot respira entusiasme i optimisme; els elements de desordre no s'estan pas amb

els braços creuats, sinó amb els braços oberts, ben oberts.

A la Presidència del Consell de Ministres i al Ministeri de la Governació s'han rebut els següents telegrams:

«Reunidas fuerzas muertas de Barcelona, oponen enérgica protesta a protesta colectiva, Anguera incómodo. Muera República; Viva Anarquía.»

«Labor perturbadora del desorden llevada a cabo por Anguera de Sojo, pone en peligro la anarquía. Precisa pronta destitución. Mijas, Chalao, Poncho, Alcoroque, Martín (a) la Peligros.»

Als atacadors conscients i a L'Opinió, en general, ha estat adreçada aquesta nota, per un grup d'atacadors, el qual, per modestia i precaució, oculta el seu nom:

«Enfront de la protesta que

els comerciants de Barcelona volen fer, tancant les portes una hora en senyal d'adhesió al Governador, senyor Anguera de Sojo, nosaltres volem organitzar una contraprotesta.

»Som els atacadors que duem a terme, a costa de més perills que la gent es pensa, la nostra benemèrita tasca contra la propietat; la nostra missió és essencial per al triomf de la causa de l'anarquisme.

»I bé; proposem a tots els atacadors conscients que, a la vegada que els comerciants i botiguers tanquin magatzems i botigues, tot «expropiador individual» que vulgui significar la seva adhesió a les campanyes de l'Esquerra, faci vaga d'una hora.

»No dubtem de l'èxit de la nostra iniciativa, així com de la seva eficàcia.

»Salut i Revolució Social!»

Després d'opinar "L'Opinió"

Ha estat descobert el governador ideal

Per tal de conrear el nostre esperit i de passada, delectar-lo, cap dia no ens deixem de llegir els editorials de L'Opinió, la fama dels quals és proverbial, no solament pel seu contingut, sinó perquè són l'oracle de l'Esquerra, partit que cada dia, com tothom sap, se n'empeça una per a salvar el pobble i Catalunya, a la vegada que, com aquell qui no fa res, agavella tots els càrrecs, siguin o no retribuïts, que hi ha per terra, pel cel o pel mig, com diuen al joc de la «campaneta».

I vet aquí que dissabte vam ensopegar amb les següents paraules, prenyes de doctrina sana i abundosa:

«De vegades s'ha murmurat de governadors de poca saviduria, que no desdenyaven de tant en tant donar un tomb pels cabarets. En general, si això a ulls d'algu, semblava poc seriós pel prestigi d'un governador, no se sap que aquests governadors haguessin deixat el càrrec amb sang damunt de la seva consciència. Un home al qual sigui plaent l'atmosfera nocturna de la dansa i no es doni de menys de trincar una copa a la matinada, no acostuma ésser un malvat. Té els mausers tancats, perquè és home de bons sentiments, i troba una solució per a tot sense apellar als tricorns.»

Immediatament, ens va passar un nom per la imaginació... No el que es pensen els nostres lectors, sinó un altre; un amic nostre que feia dos dies que ens havia manllevat tres rals amb el pretext poc versemblant que l'endemà havia de fer un pagament. Aquest xicot era tingut per un perfecte inútil; però pel que veiem, se'n podria fer un bon governador. En efecte: «no desdenyava de tant en tant donar un tomb pels cabarets»; «li era plaent l'atmosfera nocturna de la dansa i no desdenyava—ca, barret!—de trincar una copa a la matinada» i més i tot, vàtua «L'Olimp de l'Or». Era, per tant, «home de bons sentiments i si calia—trobaria una solució per a tot sense apellar als tricorns». En una paraula, l'amic Ramon Pedreny era un governador de cap a peus; un governador com una casa; l'home que l'Esquerra cercava i no trobava.

Desitjosos d'encarrilar el nostre desgraciat amic, anàrem, havent sopat, a un bar de Sans on acostuma de prendre el desdijuni, consistent en dos dobles de «Cazalla», cada dia, puntualment a una hora que la gent vulgar anomenem dos quarts de dotze de la nit; però que ell i tots els capacitats per a governadors civils, anomenem dos quarts de dotze de la matinada. Vam trobar-lo lleugerament picat i amb un nas més vermell que les idees rabassudes i rabassaires d'en Companys. Magnífic! Sense intentar d'explicar-li, perquè tampoc no ho hauria entès, de què es tractava, l'agafàrem i el portàrem al local social de l'Esquerra; allí demanàrem per en Ventalló i en Casanoves; però no hi eren.

—Si de cas—ens respongué el conserge—, provin més tard a la «Bodega Andaluza» del Col·lón.

Decidírem d'arribar-nos-hi, i per fer temps, visitar quatre o cinc bars dels més a la vora, per acabar de posar el nostre candidat en gràcia del Déu laic dels esquerrans.

"Un ciutadà que honora a Barcelona"

En el número del passat dissabte, dia 26, La Humanitat publicava a primera pàgina, sota el títol pompós de «Un ciutadà que honora a Barcelona», les ratlles següents:

No coneixem el nom d'aquest ciutadà. No sabem qui és aquest ciutadà.

Però aquest ciutadà, negant-se a donar el seu nom, ha enviat mil pessetes als presos de la Model.

Heus ací un gest generós, nobilíssim. Heus ací un gest exemplar que, llàstimosament servirà d'exemple a molt pocs.

I heus ací un ciutadà que honora Barcelona.

Realment, aquestes ratlles, encara que estiguin escrites en estil petit negre, destillen una admiració i una sinceritat absolutes.

Sobretot, sinceritat. Perquè si a La Humanitat sabessin que aquest «ciutadà que honora Barcelona» no és altre que el mateix ciutadà que aquests dies La Humanitat, L'Opinió i Solidaridad Obrera presenten com la màxima pantera de Catalunya, potser haurien afluixat una mica els elogis...

El naixement del nou governador de Barcelona

Quan Ventalló i Casanoves veieren aquell minyó, s'apressaren a felicitar-nos per la troballa. El perfum dels seus dots de govern es podia percebre d'una hora lluny. De manera que només insinuàrem l'objecte de la nostra visita, que «ja estàvem al cap del carrer», com diu en Lluhi quan fa discursos en aquell idioma que ell es pensa que és català. De tota manera, el ciutadà Ventalló es cregué obligat de fer-li alguna pregunta:

—Com anem de dones?
—Mai no he deixat res per verd—respongué amb certa dificultat el nostre embriac.

—I el joc?
—Del «bridge» fins a la «carteta».

—Esplèndid, esplèndid!
—A veure, ¿com veu els cocktails?

—Amb palla, sense palla, a gallet, a morro, tirant al front, al nas i a la punta de la barba, cap per avall—respongué Ramon Pedreny.

—No, no és això, encara que l'hàgim sentit amb molt de gust; en dir «veure», em refereixo als ulls, i no a la gola: vull dir quina opinió li mereixen els diversos cocktails.

—Com més secs i enverinats, millor.

Ventalló i Casanoves es guaitaren i es feren mútuament una ganyota arquejant els ulls i tiwant els llavis, com dient: «Quin oncle!» Llavors Casanoves parlà i ens digué:

—M'hi jugaria el coll, en aquella guillotina que reservo per a les panteres de la Lliga, que aquest home donaria dies de glòria a Catalunya, a la República i al món: des d'ara queda declarat el candidat oficial de l'Esquerra i aï... aï... aaaa! de qui s'hi vulgui posar en contra. Moriria de mala mort!

Dient això, el famós dit d'en Casanoves anava i venia com la cua d'un perdiguier quan veu alguna persona simpàtica, mentre Ventalló somreia de la seva guisa beatífica i escaient.

Però la reacció vetllava; vet aquí que, de cop, dos agents de policia entraren a la sala i, entre l'expectació general, ens arrebassaren el nostre governador. Intentàrem oposar-nos-hi; però un dels agents (vestit de gris, bigotis a la «Marius») ens digué:

—No vale la pena de interessar-se tant per ese grandísimo perillán; ayer mismo robó un monedero a una señora en la iglesia de Santa Ana. Es un pájaro de cuenta. Abur, señores!

Restàrem palplantats: el dit de Casanoves va romandre en rampat, apuntant enlaire; hauríeu dit l'atalaia del Tibidabo. El somriure d'en Ventalló va rebregar-se: dels seus ulls sortiren a donar un tomb per les galtes sengles llàgrimes...

I, mentrestant, al cabaret seguia la dansa!.....!

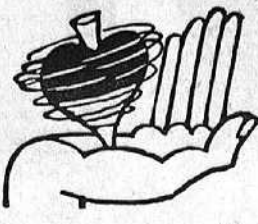
Nosaltres estàvem aclaparats: els enemics de la República ens acabaven de rapissar, amb una burda maniobra, la nata i flor dels governadors civils possibles. Un gran cor i una set inesgotable de fraternitat, de justícia i de rom.

Per segona vegada el Govern ha ratificat la seva desconfiança a l'Esquerra.

—Vei aquí que ara no sé si valga a circeanar una comèdia o un drama.

amb el cor a la mà.

PER FI SABREM EL QUE PASSA A EUROPA!

«La Humanitat» envia a París, per tal de fer intervis amb rellevants personalitats i informacions sobre l'actualitat europea, al volgut company Josep Fontbernat, el qual sortirà el vinent dilluns, en avió.

No es tracta d'una innocentada d'EL BE NEGRE. Es la pròpia «Humanitat» la que ho diu.

Per la nostra banda, només podem afegir que M. Lazare Bloch, agraït de les atencions que fou objecte per part del senyor Fontbernat, durant la seva darrera estada a Barcelona, es proposa, al seu torn, presentar el trempat caramellaire a totes les personalitats de París. Pel que pugui ser, aquestes personalitats ja s'han cordat prèviament l'armilla.

Sembla que per cobrir les despeses del viatge—«la humanitat» és pobre—el senyor Fontbernat es veurà obligat a fer un tour de chant al «Moulin de la Chanson».

Els sastres de París pensen tributar una cordial rebuda a l'especial enviat del senyor Companys.

LES MALES ARMES DE «LA PUBLICITAT»

No és pas per què si que «L'Opinió» i la «Sol» i, en els seus bons temps de berenguerisme, «La Veu», han denunciat repetidament les baixes maniobres i el jesuïtisme dels procediments que empra «La Publicitat» per a les seves campanyes. Cal només veure la manera solapadament canallesca com ha sabotejat la informació de la carta del senyor Cambó als seus amics de Madrid, per fer-se càrrec d'una vegada dels vils procediments de l'òrgan de la Lligueta.

Fixeu-vos, si no, de la manera com termina la reproducció de la famosa carta del senyor Cambó, en la seva edició de diumenge: «...opinió pública adversa i el convenciment que han de deixar el Govern per mfet bôq rfy myp tcbgò dylé.»

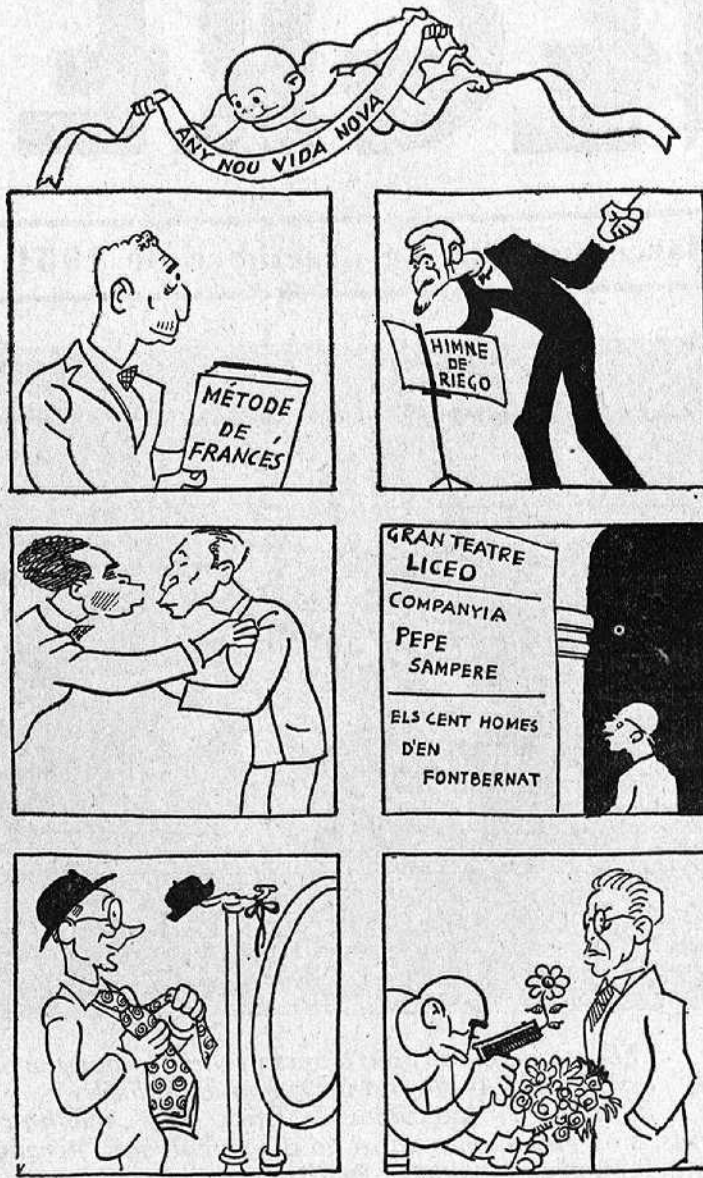
Aquesta darrera ratlla, d'un confusionisme no dissimulat, no té altra finalitat que la de provocar en l'ànim dels admiradors del senyor Cambó el dubte i la malifiança sobre la mai discutida clarividència i netedat d'expressió del líder de la Lliga.

DOCUMENTS PER A LA HISTÒRIA (SUITE)

El dilluns, dia 21, o sigui el mateix dia que el senyor Azana abandonava Barcelona, el senyor Anguera de Sojo va enviar un propi que portava una carta al senyor Macià.

Segons les nostres referències, la carta en qüestió pretenia posar, d'una vegada, les coses en clar. Demanava, només, que si el senyor Macià no estava conforme amb l'actuació del senyor Anguera el desautoritzés per escrit, contestant-li aquella carta.

El senyor Macià no volgué escriure res i es limità a dir verbalment al propi del governador que quan volgués desautoritzar-lo, ja ho faria.

HISTORIETA MUDA

1. — El senyor Companys estudiarà francès.
2. — En Cambó es farà republicà.
3. — En Casanoves i l'Aiguader faran les paus.
4. — Al Liceu milloraran els programes.
5. — En Nicolau variarà de corbata.
6. — La F. A. I. adorarà l'Anguera.

El senyor Anguera cregué oportú no esperar aquesta desautorització per a dimitir irrevocablement.

ZOOLOGIA TEOLÒGICA

En un sermó pronunciat un d'aquests diumenges a l'església dels Carmelites Calçats de l'Àvinguda de la Mare de Déu de Montserrat, el predicador explicava el programa del Judici final, de la mateixa manera que el senyor Prieto explicava als periodistes com es portaria a cap la presa de possessió del President de la República. I deia, ple d'esperit profètic, que Déu posaria:

...los buenos a la derecha y los malos a la izquierda y des-

pués el Señor separará los malos de los buenos de la misma manera que el pastor separa las ovejas de los cabritos.

Ignorem si els cabrits anaven del costat dels bons o del costat dels dolents. I ens intriga també el saber per què diu monis el pastor ha de separar les ovelles dels cabrits: quin mal poden fer junts?

A. M. D. G.

L'humorista Benigani exposa a Can Parés una colla de dibuixos. Un d'aquests representava una escena d'ambient celestial, en la qual, entre altres coses, s'hi veu al Pare Etern dalt del colomar fent volar l'Esperit Sant.

¿Què els hi darem an els nois de l'Esquerra?

Què els hi darem an els nois de l'Esquerra?
què els hi darem que els hi sàpiga bo?
Panses i figues, ruletes i Artèmius,
que són l'escola del Governador.

Què els hi darem an els nois de l'Esquerra?
Per a complaure la FAI, què és millor?
Valls i cazalla, servits al «Brusselles»,
el Bar-Escola del Governador.

Què els hi darem an els nois de l'Esquerra?
què els hi darem que els allunyi del plor?
Balls i disfresses, i cases de meques,
que són l'escola del Governador.

Què els hi darem si bramula l'Anguera?
què els hi darem si en Menéndez fa por?
Tangos, matxixes i xotis de copes,
que són l'escola del Governador.

Què els hi darem an els nois de l'Esquerra?
què els hi darem per matar la reacció?
Combinacions i camises reixades,
que són l'escola de Governador.

Què els hi darem an els nois de l'Esquerra?
què els hi darem que els hi sàpiga bo?
Els hi darem un vestit de Tenorio,
que és l'uniforme de Governador.

Doncs bé: l'esmentat dibuix ha hagut d'ésser retirat de Can Parés. No perquè ningú l'hagi adquirit, sinó perquè alguns catòlics s'han queixat amargament.

Fet i fet, més val que aquest petit conflicte entre l'art i la religió s'hagi resolt d'una manera pacífica. Hom temia, i no sense raó, un assalt de les Amazonas de Cristo Rey.

MERAVELLES DE LA FE

Per cert que dues de les Amazonas de Cristo Rey que més es varen distingir a l'Àpolo són les senyoretes Delàs (de l'as de bastos?).

I resulta que una d'aquestes senyoretes Delàs és, a més a més de catòlica d'assalt, sorda com una campana. El qual no fou obstacle perquè pugués anar a xiular una obra que no podia sentir.

Miracle! Miracle!

DOMINI DE L'IDIOMA

El senyor Companys es pensava que els articles que feia per «la humanitat» eren escrits en català!

S'ho pensava, però ja ha caigut de l'error. Mantes amistats i enemistats han tingut cura de fer-li saber que, ultra no entendre el francès, tampoc sap escriure l'idioma de la terra que el va veure néixer. (Alsa!, quina sumptuositat d'expressió!).

En vista del qual, el senyor Companys ha decidit que, d'aquí endavant, seguirà escrivint els seus articles en castellà—però ara, sense dissimular—i que un dels seus secretaris els hi tradueixi al català.

I, ves per on, ara el senyor Companys es pensa que escriu en castellà...

LLUHI VA LLESCA

Després de resolta la darrera crisi, el senyor Lluhi Vallsca va trobar el senyor Jaume Carner al hall del Palau de Madrid.

—Ja ho veu—féu en Lluhi, amb el seu to predilecte, de «branda» de billar—ja ho veu! Gràcies a nosaltres l'han fet ministre...

En Carner es posà fet una fúria.

—Què t'has cregut, mocós! Abans que tu fossis al món... etc., etc. Si sóc alguna cosa, m'ho dec a mi i no a... etc., etc. En Lluhi quedà una mica aplanat. Tot l'aplanat que li permet la seva alçada.

«Any nou, Lliga nova».

Els pro-nois de La Lliga han tingut un disgust, perquè enguany en Cambó els ha explicat que els Reis eren els papàs.

Diu que el doctor Dolcet pateix d'hemorroides, malaltia fatal per a un metge, com ell, oculista.

Sembla que significats elements de l'Esquerra preparen un homenatge al senyor Anguera de Sojo, defensor dels reus de Garraf, contra el senyor Companys, que mai no ha estat catalanista i té el rètol del despatax en castellà. La notícia, que donem amb alguna reserva, és objecte de grans comentaris pels passadissos de la Generalitat.

Artemi Aiguader. Professor de cultura física. Visible de 10 a 1, al Palau de Sant Jordi. Demanar pel «Nostre» de Reus.

Matrimonis polítics secrets: Acció Catalana, Corts id., 589. Casa sèria, no s'admeten (ni es tenen) regidors.

Al proper festival de la «Ràdio Barcelona» parlarà Ventreski Gassol, ja curat de la seva funesta mania d'anar i venir del Camp de Tarragona.

En retirar confiança al Paco Madrid, el governador no ha fingit més remei que dimitir

Amb motiu de la dimissió del governador de Barcelona, senyor Oriol Anguera de Sojo, han circulat les versions més fantàstiques. Cadascú la fa de pendre d'una causa distinta. Però nosaltres sabem la veritable. El governador senyor Anguera, no és cert que hagi dimitit de resultes de cap pressió de l'Esquerra, atada pels sindicalistes; ni per una baralla misteriosa amb els jesuïtes, ressentits per les cinc-centes pessetes que han hagut de pagar «Las Amazonas de Cristo Rey». Tampoc és veritat que la maçoneria hi balli per entremig.

La veritat, nua com una cuquetista del Paral·lel, quan «la llibertat d'ensenyament» hi és respectada, fa com segueix:

«Paco Madrid», més vulgarment «Paquito», ja feia temps que no usava dels atouts del govern civil amb aquella satisfacció íntima d'abans; hom el veia malcontent d'alguna cosa; algun dia va prendre un taxi davant mateix de l'edifici del Govern Civil de la «provincia». Què passava?

Paco Madrid ja era massa víctima del seu deure. Aquest esclavatge, sota el nom de secretari, aclaparava el seu caràcter, sempre tan recte i conseqüent: ja no tenia humor per escriure més fragments de prosa com aquell: «La simfonia antífónica de las arbitrariedades lógicas del banjo de las selvas vírgenes»; en comptes d'aquestes peces d'antologia, s'havia d'accontentar amb vil prosa de secretari, i, encara, feta a contra-cor. Un destí semblant, pot convenir a una ànima noble? Mai de mai!

I l'auster col·laborador de La Noche, va prendre, a la fi, un determini. Esperar serenament, veure venir; tenir espera fins que les circumstàncies afavorissin la venjança noble de la seva persona.

Això no es féu esperar; un dia el senyor Anguera de Sojo presenta la dimissió al ministre: una hora després, ràpid com un llamp, amb l'entusiasme d'una ànima que es sent pura, sota el noble ausberg dels ideals, Paco Madrid, a la seva vegada, presenta, amb caràcter irrevocable la seva dimissió de Secretari al senyor Anguera de Sojo «Per incompatibilitat d'ideals».

I aquesta, aquesta, és la causa de la dimissió del senyor Anguera de Sojo: Incompatibilitat d'ideals amb «Paquito Madrid».

Perquè, amb els anys que ja té don Oriol, és difícil que pugui mai adaptar-se a l'ideologia del «Paquito».

Aquesta setmana surt l'ALMANAC d'«EL BE NEGRE».

Valdrà 1'50 ptes.

COTITZACIONS	
Angueres	400.000 adhesions
Cambons	8'5
Carners (de la bona sort)	30.000.000
Jiménez, Dolcets i tris-tets	0'02
Teatre català Novetats	0'5
Teatre africà Mantua	0'01
Davantals presidencials	?
Davantals «opinionars»	2'11
Davantals «humanitaris»	2'111

Les Angueres van pujant cada dia més. Aviat no n'hi haurà per tothom que en vulgui. Els tenedors de Cambons han llançat una nova emissió al mercat. Però, malgrat les bones intencions, se'ls veu la trampa, i ara com ara, es cotitzen a baix preu. El misteri de la setmana han estat els davantals. Respectem, doncs, el misteri. El teatre català segueix en estat agònic. A Novetats pleguen el dia 7 del pròxim gener, i a Romea fan mantes mantudes. Respectem, doncs, els agonitzants.

L'Ajuntament i l'"agui-naldo" del pobre

La sessió comença puntualment a l'hora acostumada. Seu a la presidència el president; als escons els regidors, a la tribuna el públic i a la de la premsa, la premsa.

El Dr. Aiguader. — Ninc, ninc! Comença la sessió. El senyor Secretari llegirà l'acta de l'anterior.

El Sr. Pi i Sunyer. — Llegiré l'acta de la sessió anterior (no la llegeix). Ja l'he llegida.

El Dr. Aiguader. — Ara anirem aprovant-ho tot i deixant allò que podria fer-nos dissen-tir, damunt la taula. S'aprova? Aprovat.

Els periodistes. — Això està molt bé, perquè podem anar a sopar aviat.

El públic. — Això està molt malament, perquè per alguna cosa no han rebaixat les cèdu-les, per poder nosaltres venir a assistir a les batalles.

El Dr. Aiguader (callant). — Si totes les sessions fossin com aquestes, encara m'hi posaria gras. Nadal, divendres, en Ca-sanoves a Madrid, l'Anguera, dimissionari, la família en la plenitud de les seves forces; quin Nadal!

El Sr. Giralt (callant). — Ara jo hauria de fer un discurs explicant que jo en això del Na-dal no hi crec, però ningú no em creuria. A més, no em con-vé pas de dir que no hi crec; tothom sap que he fet els pos-sibles per a afavorir els meus afavorits; que a uns els he po-gut afavorir i a altres no els he pogut afavorir, i que el Nadal es pot considerar com una sim-plement data convencional per a demostrar l'agraïment, l'apre-ci i la consideració més distin-gida. Quina llàstima, quina llàsti-ma de no poder parlar!

El Sr. Bausili (callant). — Quin discursaria faria ara, jo, si haguessim tret la grossa! Val a dir que també el podria fer par-lant dels milions que ens man-quen. Però, el senyor Pellicena m'ha prohibit que digués res, perquè avui no poden parlar més que els torrons.

El públic (parlant). — Quina llaua!

El Sr. Vachier (parlant). — Quina merda!

El Sr. Pellicena (callant). — Jo ja vaig dir en una altra oca-sió que el «delatèu» de La Veu va ésser una invenció del seu autor, en Màrius Aguilar, con-fessat per ell mateix. Però no ho repetiré perquè divendres és Nadal, la festa més somlemne de l'any.

El Sr. Sagarra (callant). — Sembla mentida que no es do-min compte del que van a fer! Ells ara no volen discutir i ens trobarem que ho haurem de dis-cutir després i encara serà pit-jor. Mare de Déu, aquest Pe-llicena!

El Sr. Jové (parlant). — Jo, que no represento ningú, vull expressar...

Majories, minories, premsa i públic. — Noo!

El Sr. Velilla (al Sr. Solà). — Quina barra!

El Sr. Solà (al Sr. Velilla). — Calla, tu!

El públic (parlant). — Quina barra!

El Sr. Vachier (parlant?) — Quina merda!

El Secretari (llegint). — Hi ha una proposició del senyor Ventalló, que demana mil pes-etetes per cada tinent d'alcalde, perquè cada tinent d'alcalde pu-gui fer caritats aquests dies de Nadal.

El Sr. Ventalló (parlant). — No en demano més que mil per cada un, perquè no n'hi ha més, en total, que tretze mil, però el meu gust seria que se'n repartissin, com cada any, cin-quanta mil.

El Sr. Cabré. — Que passi a Hisenda!

Tots (menys el Sr. Cabré). — Noo!

El Sr. Velilla. — Protesto que els «bonos» només els puguin repartir els tinents d'alcalde. Han d'ésser tots els regidors!

El Sr. Jové. — Jo, que sóc tinent d'alcalde, quan m'han donat «bonos» els he repartit sempre molt bé.

El Sr. Velilla. — I encara, ¿per què només donar-ne 10.000 i no 50.000? Les que manquen es podrien treure d'un lloc o altre.

El Sr. Ventalló. — Ja s'ha mirat, però en el capítol d'im-previstos ja no en queden més de pessetes, i com que el pre-supost s'ha de prorrogar...

El Sr. Pellicena. — Si s'ha de prorrogar el capítol d'im-previstos, es tornarà a omplir!

Tots (menys el Sr. Pellicena). — I nosaltres, que no ens n'ha-viem adonat!

El Dr. Aiguader. — ¿Es do-nen, doncs, les 50.000?

Tots. — No aneu tan de pre-sa; deixeu-nos parlar una mica més!

El Sr. Velilla. — ¿Què en di-rem, dels alcaldes de barri? Els han canviat tots. Per això de-mano que siguin els regidors els que reparteixin els «bonos».

El Dr. Aiguader. — S'acorda?

Tots. — Quin home tan pa-sat! Ara que hi som, deixeu-nos parlar! (Parlen.)

El Dr. Aiguader. — Ara sí que s'acorda, no? Doncs, s'a-prova.

Tots. — S'acorda o s'aprova? La proposició. — Quedo apro-vada, però augmentada en qua-ranta mil de l'al·la, i n'hi haurà per tots. D'això se'n diu l'"a-gui-naldo" del pobre.

Tots. — Ah!

El públic. — Quina enreda-da!

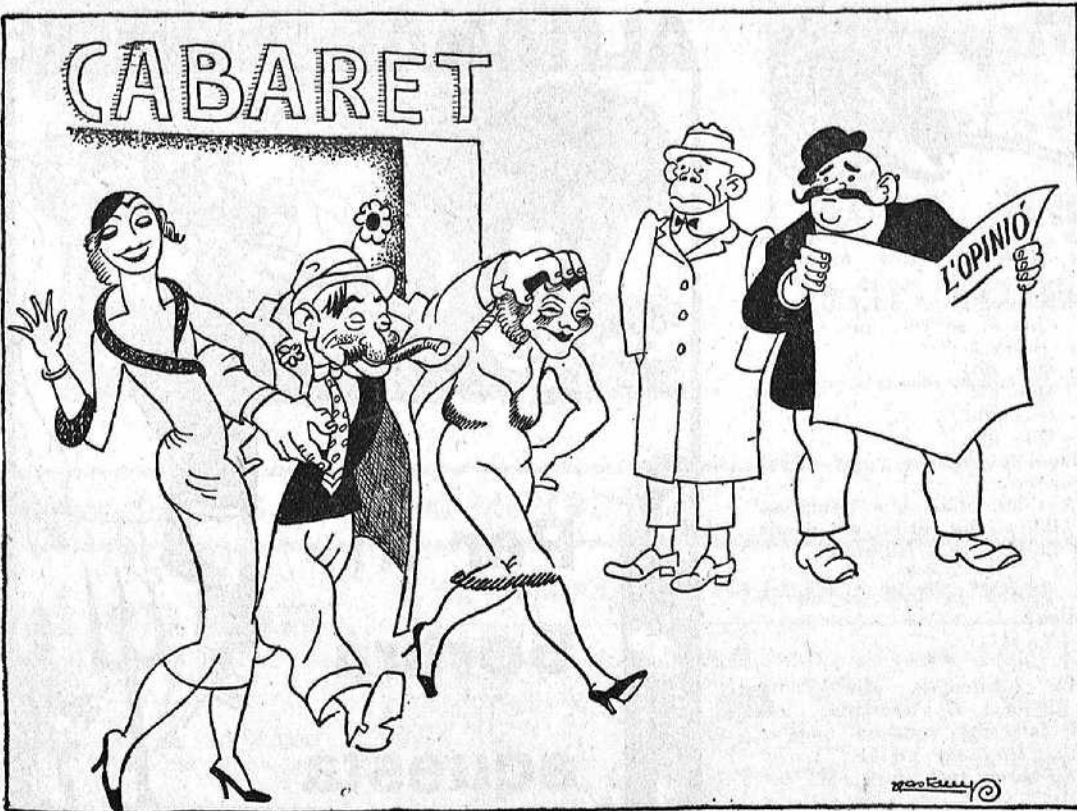
El Sr. Vachier (calla).

¿El millor present d'any nou?

Sis ralets, i ben gastats, per l'AL-MANAC d'EL BE NEGRE.

El senyor Cambó demana als seus amics que siguin lleials amb la República.

"L'Opinio" opina que els bons governadors no han de desdenyar els cabarets ni l'alcohol.

— Quin governador n'hi hauria d'aquest home!

En Giménez i Giménez és expulsat d'"Extrema Esquerra Federal" i, al seu torn, ella és expulsada d'en Giménez

El nostre benivolgut amic, don Antonio Giménez i Giménez, ex-comandant, ex-no-ad-vocat, ex-candidat a diputat i ara diputat efectiu, serà també ex-membre del partit d'Extrema Esquerra Federal? S'acumularan tants d'«es» damunt una persona que tampoc fa tant de fàstic com això?

Almenys, ho faria creure l'acord del partit, pres en el sen-tit d'expulsar-lo, en companyia del doctor Dolcet i Alegret.

El doctor Dolcet i Alegret, per la seva banda, ha declarat que ni sabia que existís l'Ex-trema Esquerra Federal i que ell va sortir diputat anant de tronc amb un tal Giménez, que, si mal no recorda, era militar, soldat, guerrero, o cosa per l'es-til.

I el propi Giménez ara tam-bé resulta que ens diu que l'Extrema Esquerra Federal no existeix, perquè no hi ha ho-mes.

¿Què és i on l'Extrema Es-querra Federal? ¿Es, potser, l'il·lusió d'un somni?

No: el propi Giménez ens aclareix el problema.

L'E. E. F., existeix i és ell, en Giménez, qui l'ha expulsa-da. La raó?

Ell mateix la publica en una carta substancial:

«Pero cual es el motivo? Oficialmente no lo sé. Han de-bido celebrar uno de los «juicios de Dios» y he sido conde-nado. Así se procede democrá-ticamente.

«Particularmente si lo sé. «El motivo es porque debo di-nero.

«Yo que tenía a gala el que a los ocho meses de ser dipu-tado tengo lo mismo que tenía antes de serlo y no puedo pa-gar cuatro mil pesetas de mis elecciones resulta que ello es motivo de la expulsión.

«Pero hablemos de ello.

«De esa deuda ni yo he pedi-do un céntimo a nadie, ni yo he tenido en mis manos ni un solo real, de ese dinero que de-bo. Demuestra ello, que ni ten-go enchufes ni me vendo, ni puedo atender mi despacho pa-ra cumplir con los deberes que con el pueblo que me eligió di-putado contraí.

«Cuando fui a las elecciones primeras del día 28 de junio pude ir incluido en la candida-tura de la «Esquerra Republica-na de Catalunya» y en carta dirigida al Presidente de la Generalidad que tengo a la vis-ta le hice presente que prefe-ría ser derrotado luchando jun-to al partido que se creaba que ganar yendo amparado por el favor. Lo cual produjo la sa-tisfacción de aquellos que lue-go se apoderaron del partido de Extrema Izquierda Federal.

«En tal situación las eleccio-nes no me hubiesen costado más que dos mil quinientas pe-setas, que es lo que cada can-didato de aquella candidatura ha tenido que satisfacer.

«Fui derrotado y al presen-tarme a la segunda elección yo me comprometí a pagar de mi peculio particular toda la elec-ción siempre y cuando se me diese por los industriales un margen de tiempo suficiente

para hacer frente a los compro-misos que contrajera.

«Se nombró una Comisión e-lectorar y de ella formaron par-te Arcos, Guillamon, Abad y Rafael Martínez García.

«Este último en mi nombre se preocupó de todo. El cobra-ba y pagaba.

«La Comisión ejecutiva.

«Cuando la elección terminó sólo supe que debía la cantidad de cuatro mil ochocientas pe-setas a pagar cuando buena-mente pudiera, ya que se tra-taba de personas de la intimi-dad del que actuaba en mi nombre.

«Pedí un día en un pleno a la Comisión que repasara las cuentas y me dijeron que es lo que yo debía de pagar, y a quien, y cuánto, sin que haya tenido hasta el presente contes-tación.

«Y sigo debiendo el dinero que repito no he tenido jamás en mi mano y lo peor del ca-so es que tendré que seguir de-biéndolo durante mucho tiem-po porque pienso seguir mi ca-mino sin enchufarme y sin ven-derme a nadie, ni al Gobierno, ni al Gobierno Civil, ni a la Je-fatura de Policía ni a la Sub-secretaría de Gobernación, pien-so seguir defendiendo mi ideal llamando las cosas por su nom-bre, combatiendo a los asesinos de los obreros por la calle, a los que simulan atracos para luego si pueden tener pretexto para detener y encarcelar y procesar y luego también con-denar a los obreros inocentes que no cometen más delito que pedir como pueden, las justas reivindicaciones que se les o-frecieron en los mítines electo-rales, sin que me preocupen los obstáculos que se me presen-ten en el camino y cuando la revolución llegue, que llegará y

pronto, y entonces yo no me quedaré en casa como no me quedé tampoco durante la dic-tadura para derribarla, enton-ces, hablaremos queridos ami-gos de la derecha que os ha-béis colado dentro de la Extre-ma Izquierda Federal para tra-tar de desprestigiar a hombres que tienen corazón y son mu-cho más honrados que voso-tros.»

¿Què s'han pensat els nos-tres lectors? Encara queden i-deals i virtuts cíviques; en fi, demanin.

Notes de Societat

Dilluns fou un dia de festa a les cases de les principals per-sonalitats del nostre món polí-tic.

La diada serví, a més a més, de resposta contundent a les manifestacions organitzades per la reacció, la burgesia i altres drètes que s'entesten a soste-nir en el seu lloc el senyor An-guera de Sojo.

Els domiciliis dels senyors Gi-ralt, Companys, Campalans i Aiguader, entre altres, es veie-ren animadíssims i foren molt comentades les felicitacions que els enviaren Mme. Hanau, Mon-sieur Bloch i Mr. Billières. Una representació de la F. A. I. passà a deixar targeta als do-micilis de les principals perso-nalitats de l'Esquerra, i don Joaquim Montaner, secretari de l'Exposició trameté un ram de «siemprevivas» al seu superior jeràrquic en el mateix organís-me, el Sr. Companys, acompanyat d'una carta impresa, en la qual el secretari perpetu fa constar la seva adhesió incondi-cional al règim republicà

És l'onada de fred una maniobra contra la Repú-blica?

Aquesta és la primera per-gunta que s'acut a l'home del carrer en llegir l'anunci de la imminent arribada a la Penín-sula d'una onada de fred que el dumping rus ens envia sota preu i sota mà.

De molts anys, diuen els dia-ris esverats, no s'havia deixat sentir el fred com aquest anys, i tot seguit distribuïen tem-peratures baixes a tort i a dret. Hem llegit coses esgarrioses en el programa dels freds a venir, i si el Govern no hi posa re-meï urgent, só possible que quan n'hi vulgui posar d'una al-tra mena, no hi sigui a temps.

Segons els nostres informes, i podem assegurar que són de bona tinta, fabricada a casa se-gons recepta dels avis, els ene-mics del règim es proposen d'a-tacar-lo aprofitant la preocupa-ció del Govern per establitzar coses secundàries com són els canvis, la pesseta i la situació política. Mentre això fa, no pensa en l'estabilització de la temperatura, i això és el que aprofitaran els enemics de la República, que no s'aturen da-vant de cap crim. Veïdrem ja com el senyor Braulio Solsona, governador de Burgos, és sabo-tejat sense compassió. Avui po-dem presentar a la considera-ció del poble un altre fet que, si quedà frustrat per la previ-sió de la primera autoritat de la província, no deixa d'ésser simptomàtic. Es tracta de Pa-lència, on exerceix el càrrec de governador civil el conegut pu-blicista i valencià senyor Jordi Vinaixa, al qual la reacció pre-parava un conflicte al costat del qual l'exportació de capitals i el retraïment d'interessos no són altra cosa que jocs d'in-fants. S'anava, segons ens ex-plicava un militant del partit radical, al qual el senyor Jordi Vinaixa, publicista i valencià, milita, a la desaparició total i completa de les cèl·lules mantes de Palència, única arma contra el fred que es coneix en aque-lles regions tan castigades.

El senyor Vinaixa, però, cons-cient del deure i amant d'una terra dels naturals de la qual només el diferència una lletra (v en comptes de p), i l'accent va saber avançar-se a l'oculta-ció amb una ben organitzada razzia, i quan els elements mo-nàrquics, monarquitzants i mo-narquitzoides anaven per aca-parar les existències, es troba-ren, amb la natural — natural-ment — sorpresa, que en tota la província no quedava una so-la manta, ni per remei, que ja és dir.

Es d'esperar que, frustrats en llurs intencions, els pertor-badors, ja prou entrenats en la maniobra, deixaran de compte el «pedido» i ens veurem lliures d'una vegada de l'amenaça de l'onada.

A l'ALMANAC d'"EL BE NEGRE" hi ha una portada a tres tintes, de Xavier Nogués, que ella sola val els sis ralets.

"ANGUERA AUX FINES HERBES"

— Apa, a veure si amb aquest plat tampoc estareu contents...

«Las Amazonas de Cristo-Rey» que varen xiular A. M. D. G. persisteixen en la seva brillant campanya teatral. Un dia de la setmana passada, en aparèixer a una llotja del Teatre Poliorama, foren copiosament aplaudides per alguns espectadors que havien anat a confortar llurs creences religioses amb l'espectacle estimulant del Poliorama.

Aquestes «Amazonas de Cristo-Rey» corren el perill d'aficionar-se massa al teatre. I si tant malament es posen les coses, no podem l'esperança de veure-les convertides algun dia en cupletistes de la santa causa.

El dia 10 de gener acaba la temporada catalana del Novetats, i per tant, quedarà dissolta la companyia.

Mentrestant, per aquestes festes, el senyor Canals ha replegut els últims rovellats.

Preferim no voler veure en aquest títol cap al·lusió de circumstàncies.

Després del dia 10, començarà al Novetats una temporada de sarquela.

De fet, aquesta temporada ja va començar el dia de l'estrena d'«Els tres pretendents d'Antonia».

La morena de Coll Blanc no és millor ni pitjor que les altres obres d'en Gastó A. (ah!) Mantua. Però, malgrat això, al públic no li dona la gana d'anar a veure-la.

—No ho entenc! — diu en Mantua, desolat, davant la defecció del seu públic.

Pobre Mantua! Una cosa més a no entendre!

Sembla que la gent comença a estar cansada de Pastorets. Les aventures del Dimoni i dels rabadans ja no interessen a ningú, ni a les criatures.

Si les «Amazonas de Cristo-Rey» no hi posen el coll, la fe està perduda.

El senyor Azafra, parlant de la seva obra La Corona, ha dit a uns amics seus, a Madrid: —Els barcelonins van dissimular molt, però, a dir veritat, l'obra no els va agradar.

Pausa. Un moment d'expectació entre els que escolten.

—No els va agradar... ni a mi tampoc — conclou el senyor Azafra.

Després de les nombroses cartes que hem rebut, no tenim més remei que fer constar que el be que sortia en El teatro del mundo, que va presentar la senyora Xirgu, no és, de prop ni de lluny, una propaganda dissimulada del nostre setmanari.

Aprofitem l'ocasió per dir que, rescindint el nostre contracte de publicitat amb El Di-luvio, la propaganda d'El Be Negre ha estat lliurada en exclusiva a L'Opinió, La Humanitat i L'Esquella.

Ens ho fan tan baratet!...

L'Opinió va dir que l'empresa de Romea havia retirat els passis i l'anunci a La Nau. Per tant, escàndol, protesta, solidaritat periodística, etc., etc.

Però heus ací que surt La Nau tota estranyada i es pregunta amb una certa angúnia si és que a L'Opinió estan pi-

cats, perquè resulta que ningú els ha retirat passis ni anunci.

No intervenció de L'Opinió: —Que sí, senyor, que els els van retirar!

—Que no!

—Que sí!

—Que no!

—Que sí!

Que no. És que no. La Nau tenia raó.

A l'únic diari que l'empresa de Romea ha retirat els passis i l'anunci, és a L'Opinió.

—Visca la llibertat de la crítica?

—Visca!

La companyia Martí-Pienà ha debutat al Poliorama.

I fan una comèdia que es diu: «Hay que vivir»!

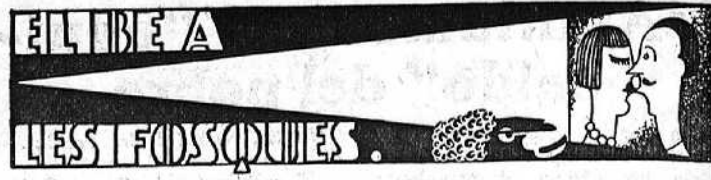
Ja tenen raó, joves, ja!

No seria res d'estrany que veiéssim al senyor Maria Morera i el senyor Aimerich ingressar a la companyia del Romea.

Com tampoc seria estrany que no els hi veiéssim.

N. de la R. — Si d'això no se'n diu escriure amb cautela, ni mai.

ALMANAC EL BE NEGRE

Potser els nostres lectors no sabien que els films que donen més diners a les empreses són, ara com ara, els films parlats en espanyol.

Tal com sona.

I que l'artista que rendeix més (agafeu-vos fort!) és el senyor Mojica.

—???????

—!!!!!!!

Al cinema Palacio de la Música, de Madrid, fan Trader Horn.

Això no té res d'extraordinari. Tampoc en té res el que anem a contar, però, de totes maneres, val la pena d'explicar-ho.

A la porta del cinema va presentar-se el senyor Ventura Gassol el qual, de totes maneres, volia entrar de franc.

—Soy diputado por Barcelona! — repetia, com argument suprem de les seves pretensions de franquicia.

Però el porter no el deixava entrar. Va haver-hi una mica de soroll, fins que va comparèixer un altre empleat de la casa, el senyor Jiménez, el qual, per haver viscut molt temps a Barcelona, va reconèixer el poeta de Les tombes flamejants, i li va cedir graciosament el pas.

Un cop fou dintre, el porter va escometre l'amable empleat:

—Jiménez, que te has colado!

—No; es diputado de verdad.

—Y que va a ser diputado!

Si algo es, será tenor. ¡Si tendrá pupila, yo!

Efectivamente... Efectivamente...

El pasado acusa.

Heus ací un altre film que no anirem a veure.

Encara una pel·lícula de feres: Ingagi.

Ingagi, Ingagi?... No serà Ignasi? I això de les feres no serà una al·lusió per la Companyia de Jesús?

Amazonas de Cristo-Rey!; ull viu!

Sensacional!!!

Molt aviat, en un cinema de Barcelona — el nom del qual no volem revelar — es projectarà un film en el qual no hi sortirà cap lleó, cap tigre, cap pantera i ni tan sols es menjaran cap negre.

Cal esperar que el públic sabrà apreciar l'enorme esforç d'originalitat que una tal novetat representa.

El governador civil senyor Grau Jassans, fa declaracions a la premsa

Tot seguit que vàrem tenir el primer rumor de notícia segons el qual el senyor Governador civil, senyor Grau Jassans, estava disposat a dimitir irrevocablement, disgustat per l'actitud incomprensible, indesifrabla i intolerable que havien adoptat Acció Catalana, Acció Catalana Republicana i el Partit Catalanista Republicà, obeint un impuls irresistible del nostre director, ens personàrem al Govern civil, disposats a endur-nos en un interviu, fos com fos, tot deixant-hi, a canvi, la nostra adhesió més incondicional.

Trobàrem la primera autoritat de la província extremadament preocupada per la situació. Recolzada en una làmpara de peu que hi ha en el «boudoir» on ens rebé, deixava flotar negligentment fins a la catifa els faldons d'una bata de seda artificial de can Prats i Vaca i amb un mantó de Manilla damunt les espatlles; la mà esquerra aguantava l'aparell telefònic i parlava. Després de cada resposta girava el cap endarrera i feia que sí. Nosaltres oíem que ens saludava, i a cada gest li corresponíem amb una salutació demagògica i senzilla: simplement doblàvem el braç esquerre, posant la mà dreta en el plec com qui posa una truita dintre d'un llonguet.

Però, la primera autoritat provincial estava tan preocupada que no ens havia vist. Quan ho féu tingué una gran alegria.

—Precisament necessitava un periodista o cosa així, per a redactar una nota; perquè ja heu vist que telefonava al Govern i això de telefonar al Govern sense que després en surti una nota...

—Ah! telefonava al Govern? Com que girava tot sovint el cap, em creia que encarregava mobles.

—No me'n parleva d'aquest gest de girar el cap quan telefonava; em mareja i acabaré per haver de tenir telefonista pròpia. Quan telefonava sempre em sembla que tinc el burgès al darrera. Res, el plec professional. Ja anirà marxant de mica en mica.

—I què, ¿no deia que telefonava al Govern?

—Sí; i miri, no volen que me'n vagi; diuen que ho he fet tan bé, que tothom està empatit, que convé mantenir els esperits calents... què sé jo!

—I vos, què penseu?

—Jo... home... anar-me'n com anar-me'n, no, francament. Bé bé em penso que sí que ho he fet bé. És un os, ¿vol que li digui? És un os aquest Govern civil! Però, puc dir que he treballat; si volen que me'n vagi, no me'n anirà; si m'ho demanen... ja és altra cosa.

LA FEINA FETA

Aleshores ens semblà oportú de parlar-li nosaltres i que ell ens parlés de la feina feta des del seu elevat lloc.

—Podríem dividir la tasca portada a cap—digué, fregant l'havà que fumava a la catifa, i ficant-se'l a la butxaca, tot dient «és per en haver dinat»—podríem dividir la tasca portada a cap en social, política, benèfica i pornogràfica, segons que es referís a la solució dels problemes socials, polítics, benèfics o pornogràfics, i encara podríem afegir-hi els problemes estupefaents que es refereixen als estupefaents i el de la tracta de blanques, que fa referència, com el seu nom ja indica, a la tracta de blanques—quin nom tan ben trobat, mare de déu! eil observi que he dit mare de déu i no Mare de Déu, com qualsevol pantera! On érem?—preguntà de sobte, amb aquella ingenuïtat encisadora dels seus temps de conductor, de duce a tant el quilòmetre—. On érem?

—Parlava dels conflictes resolts.

—Ah, sí; parlem-ne. Començarem per la qüestió dels sense feina.

EL PROBLEMA DELS SENSE FEINA

—El problema dels sense feina consisteix, com ja heu pogut pensar, en la situació anginosa en què es troben alguns obrers que no tenen feina. És evident que, trobar-se en situació anginosa per no tenir feina és una cosa absurda que només es pot imputar a l'actual organització burgesa. Quan els nostres amics de la F. A. I. hagin pogut organitzar el món segons els principis que patrocinen, dic, que proletariats, la cosa anirà d'altra manera.

Altrament, però, dels problemes se'n diuen problemes perquè són problemes, i no hi ha dubte que el problema dels sense feina és un problema.

Anem, però, a examinar si és tal problema. A les eleccions

del 12 d'abril l'Esquerra Republicana de Catalunya va treure 35 regidors, amb un promig de 100.000 vots cada un, que representen tres milions i mig de votants. Com que Barcelona no té més d'un milió d'habitants, deixarem la cosa a un milió de vots, que ja és rebaixar. Tinguerem, doncs, més de la totalitat dels sufragis, comptant-hi dones i criatures. ¿Què criden, doncs, a Acció Catalana i els altres?

Es troba que a Barcelona, segons les estadístiques, hi ha 18.000 sense feina i que els vots d'Acció Catalana varen ésser precisament 18.000. Crec que no cal aclarir més les coses. ¿O bé es pensaven que havien perdut les eleccions els havíem de col·locar tots els electors? Que n'anaven d'errats d'osques! Fins que hem tret l'Anguera no se n'han adonat!

LA GUERRA VACHI-TAXIS.

—I de la guerra vachi-taxista, què ens en diu?

—La guerra vachi-taxista pot deu donar-la per acabada.

—Ah, s'han fet les paus?

—Això de cap de les maneres! El que hi ha és que en Vachier és un ase i s'ha d'acabar això que els ases intervinguin en la indústria del taxi.

—Es clar, tractant-se d'autos, és més natural que s'hi posin cavalls.

—Això mateix; vos ho heu dit. Jo ja li ho deia des de La Noche—em sembla que va ésser a La Noche que vaig escriure aquells articles—, però ara que sóc governador li faré sentir. De moment ja el tinc engarjolat, i demà mateix comença d'entrar en vigor el meu sistema.

—I el nou sistema...

—No el tinc ben pensat encara, i no us en vull dir res. ¿Que us penseu que m'han fet governador perquè vagi explicant el que faré quan ni jo mateix ho sé?

—No s'enfadi, senyor Governador.

—No, si no m'enfado; però és que si el Govern m'ha posat al meu lloc...

—Sí, sí, és clar, per alguna cosa serà... ¿I del conflicte del port?

EL CONFLICTE DEL PORT

—El conflicte del port—digué el senyor Grau Jassans—marxa cap a la seva solució. Tot el problema residia en què els consignataris no volien pagar a qui volia ni el que volia la F. A. I. Si podíem vèncer la resistència dels patrons, qüestió resolta. Calia, però, ésser just, cosa que l'Anguera no fou mai, i això és el que jo he estat: just.

Evidentment, segons el senyor Grau, no hi havia treball per tothom; però era també evident que els obrers de la F. A. I. s'haurien acontentat de no treballar mentre haguessin cobrat, cosa que els patrons no volien

La República fomenta l'excur-sionisme

El Foment de l'Excursionisme ens prega la inserció de la següent nota oficiosa:

«La benemèrita entitat Foment de l'Excursionisme, té el gust de posar en coneixement dels seus entusiastes adeptes que els cinc pacífics ciutadans d'Andorra que fan el viatge a peu cap a Madrid per tal de saludar oficialment i personalment al president de la República senyor Alcalá Zamora, segueixen la seva marxa sense novetat. La durícia del cap de colla que feia dos dies que el despertava a mitja nit, no ha empijorant, i és de creure que tot plegat no serà res.

Referent al periodista de Valdepeñas que també fa el viatge a peu cap a la mateixa capital i amb el mateix objecte, tenim notícies de que es troba encantat de la vida, i que li prova tant el viatge i els pobles del trajecte li fan unes rebudes i uns acomiadaments tan entusiàstics, que sembla que està estudiant la manera de fer una bona marxa, per veure d'aconseguir que la seva arribada a Madrid coincideixi amb les festes del primer aniversari de la coronació del senyor President.

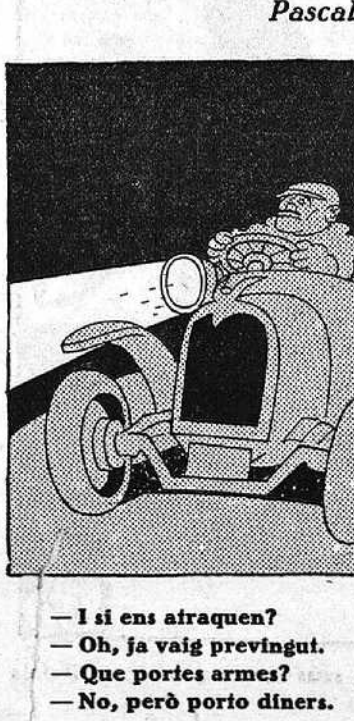
El Foment de l'Excursionisme no pot menys que fer ressaltar la gran tasca patriòtica d'aquests abnegats propagandistes del més saludable de tots els esports.

Al mateix temps, aquest Foment de l'Excursionisme no pot menys que fer constar la seva més enèrgica protesta, davant el fet inaudit de tres pobles que encara no han enviat la seva comissió d'andariegos a Madrid. Aquest inqualificable procedir que diu tan poc a favor del bon nom i de les tradicions d'aquests tres pobles, és d'esperar que serà rectificat i que els tres Ajuntaments de referència s'afanyaran a nomenar la seva comissió, a fi i efecte de tornar pel seu bon nom que tan malparat queda.»

QUINA BADADA!

En tenir compaginat el número ens adonem que tota l'anterior informació és falsa. El senyor Grau Jassans no és governador de Barcelona, ni civil ni d'altra mena. El lector comprendrà, però, fàcilment, l'esdevingut. El dia de Nadal el redactor encarregat de la secció de Govern civil fou cridat amb urgència a Massanet de Cabreronell el seu didot, a punt de morir; volia fer-li revelacions sensacionals. Complidor sempre del seu deure, el nostre company deixà enllestida l'anterior informació per si el senyor Grau era nomenat, ja que en cas d'ésser-ho tenia la seguretat absoluta que les seves declaracions serien exactament les que acabem de publicar. No ha estat nomenat governador; és possible, però, que un dia o altre ho sigui. En aquest cas, la informació té tot el valor d'un avenç.

Com passa el temps!

AÑO NUEVO... PUEBLO NUEVO

—Y ahora Floreal, ya lo sabes: Nosotros somos apolíticos pero hemos de votar por la Izquierda Catalana.

—Si Germinal, amor con amor se paga.